

“ดนตรีชีวิต”

ความไพเราะของดนตรี ขึ้นอยู่กับศิลปะการบรรเลง นักดนตรีจะต้องบรรเลงไปตามจังหวะและโน้ตเพลงนั้นๆ หาก ดิด สี ดี เป่า ผิดทำนองนอกจังหวะไปเพียงเล็กน้อย ความไพเราะจะลดลงทันที

ชีวิตคนเรา มีท่วงท่าและทำนองอย่างเดียวกับดนตรีไม่มีผิด ทุกคนย่อมมีวิถีทางชีวิตเป็นของตนเองแต่กำเนิด อดีตกรรมที่มีอยู่อย่างสลับซับซ้อน บวกกับกรรมในปัจจุบัน เป็นเครื่องแบ่งสรรปันส่วนให้คนเรามีกิจกรรมและหน้าที่แตกต่างกันออกไป รวมทั้งอุปนิสัยใจคอ ความเป็นอยู่ ฐานะกำเนิด ทั้งสิ้น ทั้งหมดนี้ คือจังหวะเพลงที่แต่ละคนจะต้องบรรเลงตลอดชีวิต โดยมีกรรมเป็นเนื้อร้อง หน้าที่เป็นโน้ตเพลง คนอื่นคือท่วงท่าทำนองแห่งดนตรีชีวิต ซึ่งเจ้าของจะต้องควบคุมอยู่เสมอ ส่วนความสำนึกในหน้าที่ การวางตัวให้เหมาะสม คือ “คุณสมบัติแห่งนักดนตรีชีวิตของโลก”

นักดนตรีบางคนบรรเลงเพลงชีวิตตามใจตนเอง โดยมีได้คำนึงว่า จะเข้ากับเนื้อร้องหรือทำนองเพลงหรือไม่ แต่บางคนกลับเป็นท่วงผู้ร่วมวงดนตรีอื่นๆจนลืมหน้าที่ของตน ทั้งสองอย่างเป็นทางแห่งความไม่ไพเราะทั้งสิ้น แต่นักดนตรีบางคนกลับบรรเลงไปตามอารมณ์โดยไม่คำนึงถึงผู้ร่วมวงคนอื่นๆ

เขาเหล่านั้น ย่อมไม่ใช่ นักดนตรีชีวิตที่ดี ควรแยกวงไปบรรเลงเพียงผู้เดียว เพื่อได้บรรเลงตามใจชอบของเขาและฟังเอง.

สจิตตปริยายกุสลา ภเวยฺย

พึงเป็นผู้ฉลาดในกระบวนจิตของตน

“สัวโร” บรรณาการท่าน ด้วยใจรักและผูกพัน